

คำวินิจฉัยของ นายจุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๕ - ๔๖/๒๕๔๗

วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๗

เรื่อง ศาลปกครองกลางส่งคำโต้แย้งของนางวิชุดา องค์กรโฆมิต ผู้ฟ้องคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๐/๒๕๔๕ และคำโต้แย้งของนายเจริญ สกฤติ ผู้ฟ้องคดีหมายเลขดำที่ ๒๓๘๗/๒๕๔๕ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลปกครองกลางส่งคำโต้แย้งของนางวิชุดา องค์กรโฆมิต ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๐/๒๕๔๕ และคำโต้แย้งของนายเจริญ สกฤติ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๒๓๘๗/๒๕๔๕ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยโดยนางวิชุดา องค์กรโฆมิต ขอให้วินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ หรือไม่ ส่วนนายเจริญ สกฤติ ขอให้วินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง (๑) (๒) และ (๓) ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ หรือไม่

ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่า คำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีทั้งสองดังกล่าวมีประเด็นอย่างเดียวกันจึงให้การพิจารณาวินิจฉัยเข้าด้วยกัน

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง ข้ออ้างและเหตุผลโดยสรุปของทุกฝ่ายปรากฏในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

พิเคราะห์แล้ว ตามคำร้องทั้งสองคดีพอสรุปได้ว่า ผู้ร้องทั้งสองเห็นว่าค่าทดแทนที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตกำหนดให้ต่ำเกินไป นอกจากนี้ผู้ร้องยังประสงค์ให้การไฟฟ้าฝ่ายผลิตซื้อที่ดินหรือเวนคืนที่ดินของผู้ร้องในเขตที่ถูกปักเสาไฟฟ้าทั้งหมด โดยผู้ร้องอ้างว่าพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ เห็นว่า แม้รัฐธรรมนูญจะบัญญัติรับรองสิทธิในทรัพย์สินของบุคคลไว้ในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งตอนต้นว่า “สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครอง” ก็ตาม แต่ในวรรคเดียวกันก็มีข้อความต่อมาว่า “ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นว่านี้ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ” ข้อความดังกล่าวจึงเป็นการให้อำนาจรัฐสภาที่จะออกกฎหมายจำกัดสิทธิในทรัพย์สินของบุคคลได้ ซึ่งจะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ กำหนดไว้

ดังนั้น แม้มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ของพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิต ฯ จะเป็น การรบกวนสิทธิส่วนบุคคลและสิทธิในทรัพย์สินของผู้ร้องทั้งสองบ้างก็ตาม แต่เมื่อพิจารณา เนื้อหาสาระของบทบัญญัติดังกล่าวแล้ว จะเห็นได้ว่า เป็นกฎหมายที่ให้อำนาจการไฟฟ้าฝ่ายผลิต กระทำการแทนรัฐเพื่อประโยชน์สาธารณะ และมีได้กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพ ของผู้ร้องเกินกว่าความจำเป็นแต่อย่างใด ทั้งยังให้โอกาสผู้ร้องซึ่งไม่พอใจค่าทดแทนที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิต กำหนดให้ สามารถไปฟ้องร้องขอความเป็นธรรมจากศาลปกครองได้อีกด้วย ดังนั้น มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ของพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิต ฯ จึงเป็นไปตามเจตนารมณ์ของ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง เมื่อพิจารณาประกอบกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ตอนท้ายดังกล่าวข้างต้นแล้ว ย่อมไม่อาจขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตราใด ทั้งกรณีตามคำร้อง ก็เป็นเพียงการรบกวนสิทธิเพียงชั่วคราวและการรบกวนสิทธิในที่ดินของผู้ร้องเท่านั้น ส่วนกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ยังเป็นของผู้ร้องอยู่ มิได้มีความจำเป็นตามมาตรา ๓๖ ของพระราชบัญญัติดังกล่าวที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิต จะต้องได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ในที่ดินของผู้ร้อง ดังนั้นผู้ร้องจึงไม่อาจอ้างว่าบทบัญญัติต่าง ๆ ตามที่ผู้ร้องอ้าง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๙ เพราะมาตราดังกล่าวเกี่ยวกับการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์โดยเฉพาะ

อาศัยเหตุผลดังกล่าวมา จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ มิได้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๙ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙

นายจุมพล ณ สงขลา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ